

เรื่อง ไม่ฝัน บันดล รัก

4

อัฐจวินหา 一度君华 เขียน
เม่นน้อย แปล





คำนำ



ห้วงหร่างเข้าสู่ห้วงผืนครั้งแรกเพื่อแก้แค้น ห้วงผืนครั้งที่สองเป็นเพราะมิดาจปล่อยวางดี๊ชีว มีเพียงห้วงผืนครั้งที่สามที่นางมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองอย่างแท้จริง นางได้อยู่กับมารดาและพี่สาวได้มีครอบครัวใหม่ได้ปรับปรุงพันธุ์พืชที่นางชอบจนมีชื่อเสียง และสุดท้ายนางได้แต่งให้ดี๊ชีวสมปรารถนา ความสุขเช่นนี้นางไม่ยากตื่นขึ้นมาแม้แต่บ่อย

ทว่าการเข้าสู่ห้วงผืนของนางกลับทำให้มรรคาสวรรค์ปั่นป่วนระหว่างนั้นผู้ที่ลอบฝึกวิชาในคัมภีร์ปีศาจมารวิญญานอีกคนก็ปรากฏตัว ทั้งยังพยายามดูดซับไอแค้นผู้คนเพื่อเพิ่มพลังวัตรให้ตนเองด้วยการลักพาตัวเด็กน้อยทั่วหาล้า

ระหว่างความสุขส่วนตัวหรือความสุขของใต้หล้า หวงหร่างจะเลือกสิ่งใดกันแน่ นางจะออกจากห้วงผืนเพื่อยุติความวุ่นวายหรือไม่ แล้วการออกจากห้วงผืนจะจบสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างลงได้จริงๆ หรือ บทสรุปของ 'ห้วงผืนบันดาลรัก' รอทุกท่านอยู่ในหน้าถัดไปค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส



•

หงหรั่งตอบเบาๆ "ข้าไม่รู้ ทว่าตอนนั้นข้าอยากถามท่านพี่มา
โดยตลอดว่าข้าขาวหรือไม่"

ได้เท่าเจ้ากรรมวงของวิเศษที่ใช้อบเสื้อผ้าลงด้านข้าง หงหรั่ง
ประชิดเข้าไปใกล้เขา ดวงตางดงามตึงตูดวิญญานคน นางชักนำมือของ
ตี่อี่ชีวมาแตะสายคาดเอวของตน

"ข้าอยากถามท่านพี่ว่าเฮอร์ข้าบางหรือไม่...เรียวยาวหรือไม่..."

ได้เท่าเจ้ากรรมจับจ้องลำคอระหงที่ขาวราวหิมะของนาง ลูกกระเดือก
ขยับเล็กน้อย น้ำเสียงแหบพร่า "เช่นนั้น...ข้าต้องพิศดูให้ดีเสียแล้ว"

•



แนะนำตัวละคร



* หวงหรั่ง

ฐุหยึนประมุขสำนักเขียนอวี๋หู ภูตดินผู้มี
ความสามารถด้านการปรับปรุงพันธุ์พืช รูปโฉม
งดงามเย้ายวน สติปัญญาเฉลียวฉลาดเฉียบแหลม

* ตี๋ฮื่อซิว

เจ้ากรมซื้อเทียน พระโอรสองค์ที่แปดสิบหกของ
ฮ่องเต้ซือเวินอวี๋ ฉายาปรมาจารย์แห่งงานฝีมือ
มีฝีมือด้านการหลอมวัตถุเวท

* ซือเวินอวี๋[†]

ฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน มีนิสัยช่างระแวง ยึดติดใน
อำนาจ มุ่งแสวงหาหนทางสู่ความเป็นอมตะ

* เหลยอินตำจี้

มารสวรรค์ ผู้คิดค้นคัมภีร์ปีศาจมารวิญญาน
เมื่อสามพันปีก่อนถูกอี่เนี่ยนเสินปู่ลงทัณฑ์
ด้วยเข็มเกี่ยววิญญานตรึงกระดูก

97

กรงเล็บมาร

หวงหรั่งลูปชายกระโปรงของชุดกระโปรงตัวหนึ่ง ชายกระโปรงตัวนั้นประดับด้วยขนวิหค นุ่มนวลเป็นพิเศษ

ส่วนใต้เท้าเจ้ากรรมกลับหันกายจะจากไป หวงหรั่งนั่งจ้องอยู่นาน ก่อนพบว่าเขาจะไปจริงๆ!

"ท่านจะไปที่ไหน" หวงหรั่งถามอย่างงุนงง

ใต้เท้าเจ้ากรรมงุนงงเช่นกัน ตอบว่า "ยังมีเรื่องใดอีกหรือ"

หวงหรั่งแทบไม่อยากจะเชื่อหูตนเอง ทุกสิ่งทุกอย่างเมื่อครู่นี้ข้าคิดไปเองเช่นนั้นหรือ

นางลูปชุดกระโปรงตรงหน้า มองดูกล่องที่บรรจุโฉนดที่นาและโฉนดที่ดินไว้เต็ม ครู่ใหญ่จึงถาม "ท่าน...คิดจะกลับไปจริงๆ หรือ"

"แล้วอย่างไรเล่า" ใต้เท้าเจ้ากรรมเลิกคิ้ว

...หากมิใช่เห็นว่าเจ้าอายุน้อย ข้าจะหักเอาเจ้าเสีย!



หวงหรั่งสะกดกลั้นโทสะในใจไว้แล้วบอกเป็นนัยว่า "หรือไม่... พวกเราออกไปกินอาหารกัน ต้มสุราสักเล็กน้อย หลังจากนั้น... ข้าค่อยสวมชุดกระโปรงเหล่านี้ให้ได้ทำเจ้ากรรมตุที่ละตัวเป็นอย่างไร"

นางพุดพลางขยับเข้าไปใกล้ตีสื่อชีว เป่าลมเบาๆ ไปที่หลังหูเขา
คนงามเปี่ยมด้วยเสน่ห์ล้นเหลือ ได้ทำเจ้ากรรมชบคิดดูแล้วก็ตอบว่า
"วันนี้งานยุ่ง ไว้วันหลังแล้วกัน"

หวงหรั่งพิณิจมองเขาอย่างจริงจัง อยากรู้ว่าคำพูดนี้ของเขา
หมายความว่าตามทีพุดหรือไม่

ทว่าได้ทำเจ้ากรรมกลับจากไปอย่างเร่งรีบเสียแล้ว

ช่าง...ช่างไม่มีช่องให้จุใจจริงๆ!

เขายังเด็กเกินไป ต้องเป็นเพราะยังเด็กเกินไปแน่นอน ถึงอย่างไร
ปีนี้ก็เพิ่งอายุย่างสิบหกปีเท่านั้น

หวงหรั่งเก็บชุดกระโปรงที่ทำขึ้นอย่างประณีตเหล่านั้นพาลงปลอบใจ
ตนเอง

...อย่าโกรธๆ

แต่จะว่าไปแล้วดูเหมือนนอกความฝันเขาก็เป็นเช่นนั้น

คนผู้นี้คงมิใช่มีปัญหาอะไรจริงๆ กระมัง

ซานเมือง หมูบ้านเกษตร

ชื้อนทำอาหารเสร็จแล้ว นางผัดกับข้าวสองสามอย่าง ทั้งยังซื้อสุรา
มาอีกหนึ่ง

นางตั้งใจทำอาหารไว้มาก เพราะหลังจากเป่าอุ้งทำงานเสร็จ
ย่อมต้องกิน

จริงดังคาด พอเป่าอุ้งตักน้ำ ผ่าพื้น และรดน้ำแปลงผักเหมือนที่ เคยทำเสร็จ เขาก็เดินเข้ามานั่งลงหน้าโต๊ะ

บนโต๊ะมีมะขี้เหล็กเพิ่มมาหนึ่งชาม เขาเหลือบมองและถามว่า "วันนี้ วันคล้ายวันเกิดเจ้าหรือ"

ชีอินยิ้มพลางส่ายหน้า ตอบว่า "เป็นวันคล้ายวันเกิดของอาหรั่ง"

เป่าอุ้งส่งเสียงตอบรับแล้วถามอีกว่า "เจ้าอุตุส่าห์ทำมะขี้เหล็กอายุยืน แล้ว ไยถึงไม่เอาไปให้นางเล่า"

ชีอินแบ่งมะขี้เหล็กอายุยืนลงในชามเขา เน้นนานจึงตอบว่า "หากเป็น เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนบางทีข้าอาจยังเอาไปให้นางได้ ทว่าตอนนี้สายเกินไป แล้ว"

นางถอนหายใจเบาๆ เป่าอุ้งเองก็มิได้ถามมาก เขามีใช้คนอารมณ อ่อนไหวมาแต่ไหนแต่ไร

เขายกชามมะขี้เหล็กอายุยืนขึ้นมา กินจนหมดอย่างรวดเร็ว

ชีอินมองดูเขากินอาหาร มุมปากยกยิ้ม

นางไม่ได้จ้างบ่าวไพร่หมู่บ้านเกษตรแห่งนี้มีแต่เป่าอุ้งที่มาเป็นประจำ

นอกจากดูแลที่นาสิบหมื่นนั้นแล้ว บางครั้งนางจะเขียนจดหมายถึง ชวีม่านอิง ชวีม่านอิงตอบจดหมายรวดเร็วยิ่ง อีกฝ่ายมักจะเล่าว่า เพลงกระปี่ของหวงจวินก้าวหน้าไปไว้มาก ชีอินอ่านอย่างตั้งใจ แต่นาง ไม่เคยเขียนจดหมายถึงหวงจวิน ดังเช่นที่นางไม่ยอมรับภรรยาหวงหรั่ง

เป่าอุ้งไม่เข้าใจเรื่องซับซ้อนเช่นนี้ เขาพুষั้วหมดไปหนึ่งชามแล้ว เอ่ยว่า "หากเจ้าไม่ยอมรับสร้างความยุ่งยากให้แก่นางอาหรั่งก็อย่าทำให้ ตนเองลำบาก"

"ข้ารู้" ชีอินยิ้มพูด นางลุกขึ้นเติมข้าวให้เป่าอุ้ง "ข้าจะใช้ชีวิตให้ดี"

ทางด้านหวงหฺว่งกำลังตั้งใจตรวจนับที่นาของตี่อี่ชิว

ไม่ใช่ ตอนนี้เป็นของนางแล้ว

ในฐานะภักดินที่มีความสามารถ นางแบ่งสันที่นาเหล่านี้ได้อย่างรวดเร็ว
แต่ชาวนายังไม่เพียงพอ

หวงหฺว่งบังเกิดความคิด...ศิษย์ในสำนักปรับปรุงพันธุ์พืชเหล่านั้น
ไม่มีแปลงปลูกทดลองมิใช่หรือ!

ดังนั้นนางจึงไปหาจ้งจื่อกู่ บอกว่าตนจะมอบที่ดินให้และสอน
ศิษย์เหล่านั้นปรับปรุงพันธุ์พืช!

จ้งจื่อกู่ดีใจจนหุบปากไม่ลง ตอบตกลงโดยไม่คิดทันที

ศิษย์เหล่านั้นเดิมที่มีความกังวลมากทีเดียว...จะให้เรียนรู้การ
ปรับปรุงพันธุ์พืชกับปลาเค็มอย่างหวงหฺว่งหรือ

ทว่าความกังวลนี้สลายหายไปทั้งหมดหลังจากที่พวกเขาได้เห็น
'แปลงปลูกทดลอง' ในอนาคตของตนเอง

ดังนั้นหวงหฺว่งจึงได้แรงงานมาจำนวนหนึ่ง จ้งจื่อกู่ได้ผู้ชี้แนะ
โดยไม่ต้องเสียเงิน บรรดาศิษย์ก็ได้รับแปลงปลูกทดลองชั้นดีและมีพื้นที่
กว้างใหญ่

หวงหฺว่งวางแผนปรับปรุงเมล็ดพันธุ์อย่างรวดเร็ว บรรดาศิษย์เห็น
เมล็ดพันธุ์จำหน่ายที่นางต้องการให้ปรับปรุงแล้วก็ไม่พอใจทันที

ภักดินคนหนึ่งที่มีชื่อว่าซำว่เอินเอ่ยว่า "ปรับปรุงเมล็ดพันธุ์ข้าวฟ่างหรือ
เช่นนี้จะคิดค้นเมล็ดพันธุ์สิ่งอื่นอะไรออกมาได้"

เดิมที่ซำว่เอินก็มีเชื้อสายภักดิน จะว่าไปแล้วก็เป็นหนึ่งในตระกูลใหญ่
แต่น่าเสียดายที่บิดามารดาเขาจากไปเร็ว ตระกูลจึงตกต่ำ เพื่อยึดครอง
กิจการ คนในตระกูลจึงไล่เขาออกมา

เขาไม่มีที่ให้ไป สำนักปรับปรุงพันธุ์พืชงดเว้นค่าเล่าเรียนให้เขา ทำให้เขารั้งอยู่ในกรมซื้อเทียน

แม้จะเป็นญาติกันเช่นนี้ แต่ในสำนักปรับปรุงพันธุ์พืชก็นับเป็นสมบัติล้ำค่า

ส่วนญาติคนอื่นก็ไม่ต่างกันนัก บิดามารดาเคราะห์ร้าย เกิดมาก็ถูกทอดทิ้ง ราชสำนักเก็บกลับมาและถูกวางไว้เป็นสมบัติล้ำค่าในสำนักปรับปรุงพันธุ์พืช จงจื่อถูกตั้งชื่อให้เขาด้วยตนเองว่าจางฉีกง

ทั้งสองเป็นศิษย์ที่จงจื่อถูกตั้งใจบ่มเพาะ

เนื่องจากหวงหฺว่งทำตัวเป็นปลาเค็มมาโดยตลอด ให้มาเล่าเรียนกับนาง ทั้งสองยอมไม่ยอมรับนับถือ

"ข้าวฟางเป็นธัญพืชหลัก ชาวบ้านที่เพาะปลูกไม่มีหนึ่งหมื่นก็มีแปดพัน ตระกูลนักปรับปรุงพันธุ์พืชใหญ่ๆ ทำความเข้าใจการปรับปรุงเมล็ดพันธุ์ของมันจนปรับปรุงหมดแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องปรับปรุงอีก" ซาวิ๋วเอินกล่าว "ต่อให้พวกเราปรับปรุงเมล็ดพันธุ์จำหน่ายที่ดีเพียงใดออกมา สุดท้ายก็เป็นที่ดังแสงดาวที่ถูกตะวันจันทร์ราบดับบัง มีผู้คิดค้นเมล็ดพันธุ์แปลกๆ จึงจะทำให้คนหันมาสนใจได้!"

ซาวิ๋วเอินปรับปรุงพันธุ์พืชมานานปี จึงมีความคิดเป็นของตนเอง

ศิษย์คนอื่นๆ ไม่แสดงความเห็น ทางหนึ่งพวกเขาไม่กล้าล่วงเกินหวงหฺว่ง เพราะเกรงว่าจะเสียแปลงปลูกทดลองที่ดีถึงเพียงนี้ไป อีกทางหนึ่งพวกเขาก็ไม่สนับสนุนหวงหฺว่งเช่นกัน ถึงอย่างไรเมื่อก่อนนางก็เป็นปลาเค็มตัวหนึ่ง ปราศจากความน่าเชื่อถือ

ทุกคนต่างเฝ้ารอว่าหวงหฺว่งจะได้แย่งซาวิ๋วเอินอย่างไร

ละครสนุกเช่นนี้ใครบ้างไม่ชอบดูเล่า หากทั้งสองถกเถียงกันขึ้นมา

ทุกคนย่อมได้ชมความครึกครื้น

ห้วงหว่างมองดูชาวไร่เอนพลางเอ่ยว่า "สมัยข้าเป็นเด็กก็คิดเช่นนั้น"

ชาวไร่เอนยิ้มหยัน "สมัยท่านเป็นเด็ก? สมัยท่านเป็นเด็กมีโซ่อยู่ใน
สำนักปรับปรุงพันธุ์พืชแต่ไม่เคยปรับปรุงเมล็ดพันธุ์ได้ออกมาสักอย่าง
หรือ"

รอบด้านมีคนหัวเราะออกมา ห้วงหว่างกระดิกนิ้วเรียกเขา ชาวไร่เอน
ย่อมไม่กลัวอยู่แล้ว เขาเดินไปตรงหน้าห้วงหว่าง ห้วงหว่างบอกให้เขา
แบมือออก จากนั้นก็วางเมล็ดพันธุ์เมล็ดหนึ่งลงบนมือเขา

ชาวไร่เอนก้มหน้าก็พบว่าเมล็ดพันธุ์ข้าวฟ่าง

เมื่อมอบเมล็ดพันธุ์ให้แล้ว ห้วงหว่างก็โผล่เสียงดังกลบเสียงอื่นๆ ไป

ทุกคนต่างคิดว่านางจะพูดเรื่องสำคัญ จึงอดหันมามองมิได้

ห้วงหว่างกวาดสายตามองทุกคนอย่างน่าเกรงขาม โบกมือและ
ใช้คำพูดแค่ประโยคเดียวชี้ใจคน

นางเอ่ยว่า "หากไม่เชื่อฟังก็จะไม่ได้แปลงปลูกทดลอง!"

ทุกคนเริ่มปรับปรุงเมล็ดพันธุ์ข้าวฟ่างตามคำชี้แนะของห้วงหว่าง
ส่วนชาวไร่เอนยังคงไม่ยอมรับ แต่แปลงปลูกทดลองของสำนักปรับปรุง
พันธุ์พืชก็เล็กเกินไปจริงๆ...

ห้วงหว่างมองดูศิษย์กลุ่มนี้ก้มหน้าหวานเมล็ดพันธุ์ ลอบสาแก่ใจ...

คนเรายังคงต้องมีที่ดินที่นา เช่นนี้ข้าก็ไม่ต้องมีเหตุผลด้วยซ้ำ...

และชาวไร่สร้างความตื่นเต้นมากกว่าก็แพร่ออกมาไม่นาน
หลังจากนั้น

เมล็ดพันธุ์จำหน่ายที่ได้เท่าเจ้ากรรมชื่อจากตระกูลนักปรับปรุงพันธุ์พืช

ใหญ่ๆ ในปีนี้เป็นสองในสามส่วนของปีที่ผ่านมาเท่านั้น เขาเหลือหนึ่งในสามส่วนไว้เพื่อซื้อเมล็ดพันธุ์จำหน่ายจากหวงหว่างโดยเฉพาะ

เงื่อนไขคือเมื่อขายเมล็ดพันธุ์จำหน่ายเหล่านี้จะไม่มีกำหนดจำนวนที่นาของชาวนาที่ซื้อเมล็ดพันธุ์ไปเพาะปลูก

เรื่องนี้ตระกูลนักปรับปรุงพันธุ์พืชใหญ่ๆ ยังคิดจะคัดค้าน แต่กลับไม่สำเร็จ

เมื่อเมล็ดพันธุ์จำหน่ายชุดนี้เก็บเกี่ยวได้ก็ใช้ฉลากฉนักของดี๊ซานเม้งพอศิษย์ทั้งหลายเห็นชื่อของตนเองปรากฏอยู่บนฉลากฉนักของดี๊ซานเม้งทุกคนล้วนมีน้ำตาอ่อนแอคลอ ชาบตั้งใจอย่างยิ่ง

และความเชื่อมั่นที่ราษฎรมีต่อดี๊ซานเม้งก็ทำให้เมล็ดพันธุ์จำหน่ายเหล่านี้ถูกขายออกไปจนหมดก่อนเวลาอย่างเร็วอุปสรรค

สำนักปรับปรุงพันธุ์พืชก่อตั้งมาหลายสิบปียังไม่เคยขายเมล็ดพันธุ์จำหน่ายได้มากเท่านี้มาก่อน

ในหอพักศิษย์ ชารัวเินประคองกระถางต้นไม้ใบหนึ่ง เหม่อลอยอยู่นาน

จงฉีกงวเดินเข้าไปถามว่า "เป็นอะไรไป"

ชารัวเินหันกลับมาแล้วยื่นกระถางไปให้

จงฉีกงวมองดูพันธุ์พืชในกระถาง เป็นข้าวฟ่างต้นหนึ่ง นั่นคือเมล็ดพันธุ์ที่หวงหว่างวางลงกลางฝ่ามือชารัวเินก่อนหน้านี้บัดนี้ได้เวลาเก็บเกี่ยวแล้ว มันทิ้งรวงด้วยท่าทางกระหยิ่มยิ้มย่อง เมล็ดใหญ่อวบอัมยิ่งกว่าเมล็ดพันธุ์ข้าวฟ่างใดๆ ในท้องตลาด

จงฉีกงวพินิจมองอยู่นาน ยิ้มพลางเอ่ยว่า "นางสามารถเป็นอาจารย์

ของพวกเราได้ใช่หรือไม่"

ซารั๋วเอนินพูดเสียงอู้อี้ "ข้าอยากไปหานาง"

จงฉีกวงถาม "ไปถึงไม่ไปเล่า"

ซารั๋วเอนินใบหน้าแดงก่ำ "ครั้งก่อนข้าล่วงเกินนาง"

จงฉีกวงยิ้ม "ไปเถิด ข้าจะไปกับเจ้าด้วย"

พอซารั๋วเอนินหันมา จงฉีกวงก็กล่าวขึ้นอีก

"ข้าเองก็อยากไปเยี่ยมคารวะนางนานแล้ว"

ซารั๋วเอนินกับจงฉีกวงมาที่หอพักศิษย์ของหวงหฺว่งด้วยกัน

หวงหฺว่งเห็นพวกเขาสองคนก็พูดทันที "พวกเจ้ามาได้จังหวะพอดี
รีบมาช่วยข้าที!"

สองคนก้าวเข้าไปก็พบว่าในหอพักศิษย์ของหวงหฺว่งเต็มไปด้วย
กระถางและขวดมากมาย

เรื่องนี้ไม่แปลก เป็นนักปรับปรุงพันธุ์พืชไม่มีของพวกนี้ย่อมแปลก
หวงหฺว่งพูดว่า "แปลงปลูกทดลองของสำนักปรับปรุงพันธุ์พืช
ว่างลงแล้วใช่หรือไม่" ไปๆ พวกเราไปปลูกอะไรสนุกๆ กัน"

ซารั๋วเอนินเหลือบมองในกระถาง กล้าพันธุ์ต้นนั้นแปลกประหลาด
จริงๆ เขาจึงถาม "นี่คือสิ่งใด"

หวงหฺว่งทำหน้ากระหยิ่มยิ้มย่อง "ข้าอยากเรียกมันว่า...นางเซียงอี้!"

"นางเซียงอี้?" จงฉีกวงกับซารั๋วเอนินงุนงง

หวงหฺว่งอธิบาย "ต้นไม้นี้เจริญเติบโตเป็นชื่อคนผู้หนึ่งได้ นี้อย่างไร
แค่ตอนเพาะปลูกเขียนชื่อลงไปในวงกลมนี้ เวลามันเจริญเติบโตขึ้นมา

* นางเซียงอี้ แปลว่าเคียงข้างนิรันดร์

ก็จะเป็นเช่นนี้"

นางชีแม่พิมพ์ได้กระถางพรางพูด

ชาว์เณรถาม "ต้นไม้นี้...มีประโยชน์อันใด"

"ไม่มีประโยชน์อันใด" หวงหรั่งทำท่าทางลึกลับ "เจ้าอยากปรับปรุงพันธุ์พืชที่แปลกใหม่ไม่ใช่หรือ"

ชาว์เณรเกาศีรษะพรางเอ่ยว่า "แต่...ท่านบอกให้พวกเราปรับปรุงพันธุ์พืชหลักไม่ใช่หรือ"

หวงหรั่งโบกมือ "พันธุ์พืชหลักเป็นวิชาพื้นฐาน ตอนนั้นพวกเจ้ายังเดินไม่เป็นก็คิดจะบินเสียแล้ว มาๆ วันนี้พี่หรั่งจะพาพวกเจ้าบินสักครั้ง!"

นางเขียนคำว่า 'ชาว์เณร' ลงบนแม่พิมพ์เมล็ดพันธุ์เมล็ดหนึ่งด้วยท่าทางกระตือรือร้น

จงฉีกวงเห็นแล้วนึกสนุก จึงหยิบเมล็ดพันธุ์มาหนึ่งเมล็ดแล้วเอออย่างบ้า

เมื่อต้นไม้สามต้นเจริญเติบโตขึ้นพร้อมกันและมีขนฟูฟ่องเป็นตัวอักษร 'หวงหรั่ง' 'จงฉีกวง' และ 'ชาว์เณร' อย่างราบรื่น ผู้คนในกรมซื้อเทียนต่างตกใจ คิดว่าเกิดเรื่องน่าอัศจรรย์ขึ้นแล้ว!

ทุกคนพากันไปดูต้นไม้ที่ละต้น

พวกหวงหรั่งกระหึ่มยิ้มย่อง หัวหน้าสำนักจงฉีกูยมองดูอยู่พักหนึ่งก่อนถามว่า "ต้นไม้นี้มีประโยชน์อันใด"

"ไม่มีประโยชน์อันใด" หวงหรั่งส่ายหน้า "แต่...จะเจริญเติบโตเป็นชื่อที่ต้องการเท่านั้น"

"หวงหรั่ง!!" จงจื่อถูกคว่ำไม้กวาดขึ้นมา หวงหรั่งเฉลียวฉลาดเพียงใด พอเห็นว่าไม่ได้การก็หันหลังวิ่งหนี จงจื่อถูกโมโหจนวิ่งไล่ต้อนนางไปทั่วลานเรือน "เจ้าคนไม่เอาการเอางาน! ข้างนอกมีเรื่องสำคัญมากมาย เพียงใดรอให้เจ้าไปทำ หา? เจ้ากลับมาวุ่นวายกับของไร้ประโยชน์พวกนี้ที่นี่..."

หวงหรั่งวิ่งหนีเขาอย่างสนุกสนาน นางหัวเราะเสียงดัง "หัวหน้าสำนักงง ชีวิตมนุษย์เราเป็นเพียงความฝันครั้งหนึ่งเท่านั้น มากน้อยก็ต้องทำเรื่องที่ไม่มีประโยชน์บ้าง..."

สุดท้ายจงจื่อถูกก็นำความไปฟ้องได้เข้าเจ้ากรรม
หัวหน้าสำนักผู้นี้มีได้ใจ ตอนไปฟ้องเขาไม่ได้บอกว่าหวงหรั่งไม่เอาการเอางาน แต่บอกว่าหวงหรั่ง ซาวิ๋วเอน และจงจื่อทวงปลุกดันไม้ร่วมใจขึ้นมาสามต้น

คืนวันนั้นหวงหรั่งถูกได้เข้าเจ้ากรรมบิดหู บอกให้ย้ายต้นไม้ที่นางปลุกดันนั้นกลับไปยังกองเสวียนอู่

ต้นไม้มีขนาดไม่เล็ก นางต้องออกแรงขุดและแะคนเดียว ได้เข้าเจ้ากรรมนั่งอยู่ด้านข้างโดยไม่ทำอะไร ไม่ยอมยื่นมือเข้าช่วย

ยากเย็นทีเดียวกว่าหวงหรั่งจะลากต้นไม้กลับไปที่ยังกองเสวียนอู่ได้ นางมองดูอยู่นานก่อนจะปลุกไว้ตรงหัวมุม

ทว่าได้เข้าเจ้ากรรมยังคงไม่ยอมเลิกرا บังคับให้หวงหรั่งปลุกอีกต้นไม้ด้านข้างโดยเขียนชื่อตนลงไป

รจน 'ต้อชีว' เติบโตขึ้นมาก็เคียงคู่อยู่กับ 'หวงหรั่ง' พอได้

คนที่เดินผ่านมาตรงนี้ต่างอดมิได้ที่จะเผยรอยยิ้มน้อยๆ อย่างเข้าใจ

มีเพียงหวงหว่างที่เหม่อลอยเป็นครั้งคราว
 นอกความฝันในรัชศกเฉิงหยวนปีที่หนึ่งร้อยสิบห้า ที่ตรงนี้ก็เคยปลูก
 ต้นไม้ต้นหนึ่ง
 เป็นเนี่ยนจวินอันที่ผลิบานเมื่อต้องหิมะ
 วิธีแห่งกาลเวลากำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างช้าๆ โดยไม่รู้ตัว ทำให้
 คนยากจะแยกแยะจริงเท็จ
 ผู้คนในกรมซื้อเทียนเองก็เคยชินกับต้นไม้สองต้นที่อิงแอบอยู่ด้วยกัน
 แล้ว หวงหว่างจึงตัดสินใจใช้สิ่งนี้เป็นที่มา ตั้งชื่อให้ต้นไม้ที่ว่า 'ฉางเซียงอิ'
 เมื่อนำฉางเซียงอิออกจำหน่ายก็เกิดเป็นกระแสนิยมทันที
 คู่รักแทบทั้งหมดในโลกสามัญล้วนต้องปลูกไว้สักสองต้น ใช้น้ำเป็น
 สัญญาใจ
 รोजन 'ดื้อชีวิต' เจริญเติบโตขึ้นเรื่อยๆ และค่อยๆ สูงกว่า 'หวงหว่าง'
 รัชศกเฉิงหยวนปีที่สี่ก็มาเยือนอย่างเงียบๆ
 วันคล้ายวันเกิดอายุครบสิบแปดปีของใต้เท้าเจ้ากรมกำลังจะมาถึง
 หวงหว่างถูกรังเลืบมารของตน น้ำลายหกจากมุมปาก

98

กระดูกหงาม*

วันที่หนึ่งเดือนสิบ

วันคล้ายวันเกิดของใต้เท้าเจ้ากรม วังหลวงส่งคนมาเรียกเขาเข้าวัง ตั้งแต่เช้าตรู่

เขากินอาหารกับซื่อเจินอวี่ หลังจากนั้นไปเซ็นให้ข้อดีตของเฮา กว่าที่จะกลับมายังกรมซื้อเทียนอีกที่ท้องฟ้าก็มีดแล้ว

ใต้เท้าเจ้ากรมรออาหารค่ำของหวงหว่าง แต่นางมิได้มา พอไปหา ที่หอพักศิษย์รอบหนึ่งก็ไม่พบคน ดูเหมือนนางจะออกไปข้างนอก

เขาไม่ถือสา...หวงหว่างเองก็คงยุ่งมาก

จวบจนถึงยามกลางคืนมีคนเข้ามารายงานว่า "เจ้ากรม แม่นางอาหว่าง ให้คนส่งจดหมายฉบับหนึ่งมา"

"จดหมายหรือ" ตี๋ฮิวขวมวดคิ้ว เขารีบจดหมายมาเปิดออกดู ในนั้น

* กระดูกหงาม คือกระดูกไหปลาร้า

เขียนว่า

'มาที่หอเป่าฉิน'

หอเป่าฉินหรือ

แม้ตั๊อชีวจะไม่เสาะหาบุปผาตามหาดันหลิว* แต่ก็รู้ว่าหอเป่าฉิน
เป็นสถานที่เช่นไร

...สถานที่เช่นนี้จ่ายภาษีในแต่ละปีสูงมาก เขายอมจกจำได้

หวังหรงนัดเขาไปที่นั่นเพื่ออันใด

แต่พอมองดูลายมือบนจดหมายอีกครั้ง...หวังหรงใช้ลายมือแบบที่
เขียนลงบนฉลากฉนิกของตี่ซานเม้ง

ปกติลายมือนี้นางไม่ค่อยใช้

ได้ทำให้เจ้ากรมไม่ลังเลอีก ตรงออกจากกรมซื้อเทียน มุ่งหน้าไปยัง
หอเป่าฉินทันที

ตั๊อชีวไม่ชื่นชอบเรื่องราวสายลมจันทรา ยามนี้เมื่อมาถึงสถานที่แห่งนี้
ได้กลิ่นเข้มข้นของแป้งชาदन้ำมันหอมแล้วก็อดขมวดคิ้วไม่ได้

หน้าประตูมีสตรีมากมายกำลังต้อนรับแขก บ้างแต่งกายฉูดฉาด
บ้างสง่างามเรียบร้อย เมื่อเห็นเขาทุกคนกลับเหม่ปาก มิได้ก้าวเข้ามา แต่
เป็นบ่าวชายแต่งตัวสะอาดสะอ้านคนหนึ่งเข้ามาถามแทน

"มีทราบว่ามีผู้มาไขได้เท่าชีวิตหรือไม่"

ตั๊อชีวตอบรับ บ่าวชายผู้นั้นจึงรับนำทางเข้าไปข้างใน

* เสาะหาบุปผาตามหาดันหลิว อุปมาถึงการหาความสำคัญกับสตรีในหอคณิกา



"ในที่สุดได้ทำชีวิตก็มาจนได้ เชิญตามข้าหน่อยมาเถิดขอรับ"

ทั้งสองคนเดินไปตามระเบียบวน สรรพเสียงรอบด้านค่อยๆ เงียบลง ทางข้างหน้ายิ่งเดินยิ่งมืดสลัว บ่าวชายผู้นั้นจึงถือโคมแดงดวงหนึ่งนำทางให้เขา

จู่ๆ ตี้อชีวิตก็หลุดพ้นจากเสียงจอแจของผู้คนเมื่อครู่เข้าสู่ความเงียบวังงำ หูได้ยินเสียงน้ำไหลจากภูเขาลงเป็นครั้งคราว คล้ายเหยียบย่างเข้าไปในโลกอีกใบ

บ่าวชายเดินไปด้วยพูดไปด้วยว่า "ได้ยินว่าคุณชายเป็นได้เท่าท่านหนึ่งในกรมซื้อเทียน ช่วงนี้ละแวกนี้เกิดเรื่องประหลาดเรื่องหนึ่งขอรับ"

เขาพูดอย่างลึกลับ ตี้อชีวิตฟังแล้วก็เอ่ยว่า "อ้อ? เรื่องใดหรือ"

"ห้องพิเศษห้องหนึ่งของพวกเรามีผีหลอก" บ่าวชายผู้นั้นทำท่าทางลึกลับพลางพูดเสียงค่อย

ตี้อชีวิตเขาเล่าจนบังเกิดความสนใจ จึงถามว่า "หลอกอย่างไร"

เสียงของบ่าวชายคนนั้นแผ่วเบา ยามสะท้อนอยู่กลางระเบียบวนมืดสลัวฟังดูเยียบเย็นน่าสะพรึงอยู่หลายส่วน

"ที่นี่มีสถานที่แห่งหนึ่งชื่อว่าสระเพิงเยวี่ ในสระมีกระดุกคนงาม ทุกครั้งเวลามีบุรุษรูปงามผ่านมาริมสระ กระดุกคนงามจะจำแลงกายเป็นหญิงงาม ล่องลงบุรุษจนลุ่มหลงเคลิบเคลิ้ม หลอกล่อให้พวกเขาลงไป ในสระน้ำที่ละก้าว..."

"อ้อ?" ตี้อชีวิตดูแลนเรื่องราวสายลมจันทราเช่นนี้เสมอมา คนผู้หนึ่งต้องไร้สติปัญญาามากเพียงใดถึงได้ถูกผีสตรีล่องลงเช่นนี้ เขาจึงตอบส่งเดช "เช่นนั้นสตรีในสระที่จำแลงกายมาจากกระดุกคนงามคงจะงามสะคราญมากเป็นแน่"

เวลานี้บ่าวชายพาเขาเข้าไปในห้องโถงใหญ่ที่มีดสนิทแห่งหนึ่ง
กลางอากาศยื่นมือออกไปมองไม่เห็นนิ้วทั้งห้า

เขาชูโคมแดงขึ้นสูงช้าๆ แสงสีแดงสลัวส่องใบหน้าเขา เผยให้เห็น
ใบหน้าที่ดูน่าสะพรึง "เช่นนั้น...ก็ได้แต่ให้ได้ทำสัมผัสด้วยตาตนเองแล้ว"

กล่าวจบเขาก็ถอยหลังไปช้าๆ

หลังจากนั้นประตูใหญ่สองบานก็ส่งเสียงดังปัง ปิดเข้าด้วยกันทันใด
ดื้อชีวิตยอมไม่กลัวอยู่แล้ว เวลานี้เองแสงอ่อนสลัวจุดหนึ่งตกกระจาย
อยู่เบื้องหน้า ดื้อชีวิตได้ยินเสียงน้ำก็พุ่งสายตามองไป เห็นเพียงข้างหน้า
เป็นสระน้ำ มีเสียงสังคิตแผ่วเบาลอยออกมาจากหลังฉากบังลม

ริ้วคลื่นในสระไหวระเือนระเือนน้อยๆ สตรีนางหนึ่งใช้มือเปล่าประคอง
ดอกบัวขาว ก้าวขึ้นมาจากน้ำช้าๆ

เรือนผมดำของนางดังสาหร่าย สายน้ำไหลหยดตั่งน้ำตกตั่งไข่มุก
ผ้าโปร่งบนร่างบางเบาแนบติดกับเรือนกาย ขยับเน้นทรวดทรงอรชร
ยากจะวาดหรือบรรยายออกมาได้

เทียนไขรอบด้านสว่างขึ้นเองเล่มแล้วเล่มเล่า โดยรอบปราศจากลม
ส่วนคนงามเอยบางร่ายรำท่าเปล่าอยู่ในน้ำ ผิวพรรณดั่งก้อนไข่มุน
ท่วงท่าดั่งนกห่านป่าที่ไผบิน

ดื้อชีวิตลมหายใจขาดห้วงทันใด

ท่ามกลางแสงเทียนสลัวราง คนงามค่อยๆ ร่ายรำและขึ้นจากน้ำ
ดอกบัวขาวที่นางประคองอยู่ดอกนั้นเห็นได้ชัดว่าซ่อนวัตถุเวทที่ทำให้
เสื้อผ้าแห้งเอาไว้ ดังนั้นเมื่อนางพ้นจากผิวน้ำ ผ้าโปร่งของนางก็แห้งแล้ว
เรือนผมยาวดั่งเส้นไหมดั่งหมู่เมฆ

ท่าเปล่าของคนงามอย่างเหยียบลงบนชั้นบันไดหยก รวากับในที่สุด

ก็สังเกตเห็นแขกแปลกหน้า

คิวตาของนางทรงเสน่ห์ มือหยกแบบบาง ข้างหนึ่งประคองบุปผา
อีกข้างหนึ่งกระดิกนิ้วให้เด็กหนุ่ม

ได้เท่าเจ้ากรรมเหมือนถูกเกี่ยววิญญาณไป

เขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าตนเองได้ก้าวไปข้างหน้าหรือไม่ แต่พอได้สติ
กลับมาก็มาอยู่ริมสระน้ำแล้ว

คนงามอมยิ้ม ระลอกคลื่นในดวงตาดังน้ำตาลน้ำผึ้ง เผยประกาย
วาววับออกมา

นางกึ่งเอนกายอยู่ริมสระที่ปูด้วยหินสีดำ สวมอาภรณ์ผ้าโปร่ง
ท้วม ครึ่งหนึ่งปกปิดท่อนขาขาวรวยกไว้ อีกครึ่งหนึ่งทิ้งตัวลงในน้ำ
แสงสลัวตกกระจายลงมา แขนเสื้อของนางทอดประกาย ปราศจากมลทิน
ดั่งหยกและน้ำแข็งเกาะสลัก

ข้างกายนางมีบ้านสุราดอกบัวขาวหนึ่งบ้านกับถ้วยหยกหนึ่งใบตั้งอยู่
คนงามรินน้ำทิพย์เบาๆ ดื่มไปครึ่งถ้วย ได้เท่าเจ้ากรรมนั่งลงตรงข้ามนาง
อย่างอดมิได้ คนงามใช้มือประคองถ้วยแล้วยื่นไปทิ่มฝีปากเขา ได้เท่า
เจ้ากรรมได้กลิ่นหอมอ่อนจาง กลิ่นนั้นดั่งมธุรสดั่งบุปผา ชาติความไม่สิ้นชอบ
ที่เขาติดต่อแบ่งชาदनํ้ามันหอมไป

ถ้วยหยกถูกยกมาทิ่มฝีปาก เขาอ้าปากดื่มเล็กน้อย ในถ้วยหยก
มิใช่เมรัย แต่ดื่มเข้าไปกลับสดชื่นดั่งบัวเหอ คนงามรอเขาลืมรสเสร็จก็
เก็บมือกลับมา ปลายนิ้วนางเย็นเล็กน้อย ลูบกลางหน้าผากเขาเบาๆ แล้ว
เลื่อนลง ไล่ผ่านสันจมูก กลีบปาก สูดทำยหยุดตรงลูกกระเดือกเขาคู่หนึ่ง
จากนั้นนางก็วางถ้วยและลงไปในสระ

ตั้งชื่อว่าดื่มรสหวานสดชื่นเพียงน้อยนิดจากริมฝีปาก ทั้งยังได้กลิ่นหอม

อ่อนางของบุปผา

เขายื่นมือออกไปหมายจะคว้าท่อนแขนหยกของคนงาม แต่ผิวพรรณของคนงามนุ่มลื่น นางถอยหลังไปซ้าๆ ดังนั้นแม้กระทั่งปลายนิ้วจึงหลุดจากมือเขาไปด้วย มือของใต้เท้าเจ้ากรรมคว่าได้เพียงแขนเสื้อผ้าโปรงครึ่งหนึ่งเท่านั้น

แขนเสื้อผ้าโปรงบางเบา เขาไม่อาจหักใจออกแรงได้แต่ปล่อยยืให้มันลื่นผ่านฝ่ามือไปประคุดเม็ดทราย

แขนเสื้อผ้าโปรงของคนงามทิ้งตัวลง บดบังสายตาของเขา เข้าเปล่าของนางก้าวถอยหลังลงไปใต้น้ำอีกครั้ง น้ำในสระที่ตุลิกท่วมเท้าเล็กของนางทำให้ผ้าโปรงบางพลิวเปียกชุ่ม สุดท้ายนางก็จมลงไปอย่างซ้าๆ

ดี๊ชีวยื่นมือออกไป กุมมือหยกที่ประคองดอกบัวเอาไว้ นิ้วมือนำทั้งห้าของนางคลายออก ดอกบัวลอยล่องบนผิวน้ำ

ภาพตรงหน้าช่างงดงาม เห็นแล้วน่าตกใจยิ่ง

ดี๊ชีวไม่สนใจอะไรอีก ตามนางลงไปใต้น้ำ

น้ำในสระเย็นเล็กน้อย ท่ามกลางผืนน้ำใสกระจ่างนี้ ผ้าโปรงสีขาของนางแผ่วลิวตั้งหยงงามที่กำลังหลอมละลาย

น้ำในสระค่อยๆ โอบกอดนาง นางจมลงไปอีกครั้ง

เขาไล่ตามไป วงแขนตั้งงู้น้ำของนางจึงเลื้อยพันเขาอย่างซ้าๆ ริมฝีปากนางยื่นเข้ามา ลมหายใจของคนงามหอมดุจกล้วยไม้ ในน้ำที่เย็นเล็กน้อยมีเพียงริมฝีปากอวบอิมของนางที่อุ่นร้อน

ใต้เท้าเจ้ากรรมมิได้ดื่มสุรา แต่โลหิตของเขากลับเดือดพล่านปั่นป่วน

เขาตอบกลับด้วยจุมพิตล้าลึกที่เร้าร้อนยิ่งกว่า ผ้าโปรงของคนงามถูกปลดเปลื้องไปในสายน้ำ พลิวไหวดุจก้อนเมฆ นั่นเป็นความงามที่

เข้าวนวิญญานปานใด

ทว่าเขาที่มีได้ฝึกบำเพ็ญเป็นเซียนมิจาจะอยู่ได้น้ำได้นานนัก โดยเฉพาะเมื่อลมหายใจสับสนยังมิจากลิ้นหายใจได้นาน

คนงามดิ่งเขาลงไปที่ก้นสระ รั้งอยู่ในอ้อมแขนเขาชั่วครู่ จากนั้นมือขาวเนียนของนางก็ออกแรงผลักเขาออก

ท่ามกลางประกายแสงสีฟ้า ได้ทำให้เจ้ากรรมมองดูนางจมลงไปที่ก้นสระ ส่วนตนเองถูกนางดันกลับขึ้นไปบนผิวน้ำ เขาสูดหายใจเข้าคราหนึ่งและดำดิ่งลงไปอีกครั่งทันที แต่ได้น้ำกลับไม่มีคนงามดิ่งหยกแล้ว

ได้ทำให้เจ้ากรรมเสาะหาจนทั่ว พบเพียงกระดูกคนงามที่ทำจากผลึกแก้วสีชมพูท่อนหนึ่ง

"อาหว่า..." เขาเสาะหาไปทั่ว ทว่าได้น้ำไร้เสียง ทั้งยังว่างเปล่าปราศจากคน เขาจึงได้แต่นำกระดูกคนงามท่อนนี้ว่ายกลับเข้าฝั่ง เสียงสังคีตหลังจากบังลมค่อยๆ หดลง ประตูห้องเปิดออก บ่าวชายนำเสื้อผ้าเข้ามาให้

"คุณชายชิว เชิญเปลี่ยนเสื้อผ้าขอรับ" บ่าวชายยิ้มพลางพูด

ครั้งนี้เทียนไช้สว่างขึ้นกว่าเดิม ภายได้แสงสว่างจ้า ในที่สุดได้ทำให้เจ้ากรรมก็มองเห็นชัดเจนว่าในห้องนี้มีเพียงสระน้ำกับฉากบังลมเท่านั้น หลังจากบังลมมีนักดนตรีแค่สองสามคน

เขามองไปยังสระน้ำอีกครั้ง ในน้ำไม่พบร่องรอยของคนงาม มีเพียงดอกบัวสีขาวดอกหนึ่งลอยกระเพื่อมตามคลื่นน้ำอยู่

ได้ทำให้เจ้ากรรมย้อนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ รู้สึกเหมือนจมลงสู่เมฆหมอกและห้วงฝัน

บ่าวชายยิ้ม "ข้าน้อยบอกแล้วว่าที่นี่...มีผีหลอก คุณชายเปลี่ยน

เสื้อผ้าเสร็จก็รีบจากไปเกิด" กล่าวจบเขาก็ชำเลืองมองกระดุกแก้วผลึกสีชมพูในมือได้เท่าเจ้ากรรม จากนั้นก็ส่ายหน้าพลาถอนหายใจ "เป็นโครงกระดูกสีชมพูแท้ๆ"

ตั้งชีวกำระกระดูกคนงามท่อนั้น เข้าใจกิเลสและความปรารถนาในโลกมนุษย์นับแต่บัดนี้ไป

ทางด้านหวงหรงกำลังผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า

เจ้าหอช่วยนางเปลี่ยนเสื้อผ้าด้วยตนเองพลางพูดเบาๆ "ความชื่นชอบเล็กน้อยของบุรุษนี้นับว่าถูกเจ้าเอามาเล่นสนุกอย่างช้าชอง!"

หวงหรงหัวเราะคิกคัก "มิใช่เพราะพบคนที่ไม่เข้าใจเรื่องนี้หรือ จึงเปิดหูเปิดตาให้เขาสักหน่อย"

เจ้าหอเอ่ยว่า "ด้วยความสามารถนี้ของเจ้า บุรุษเช่นไรบ้างที่จะคว้ามารองไม่ได้ ไยจำเพาะต้องเลือกแต่งที่ยังไม่สุก* ด้วยเล่า!"

"หิ" หวงหรงไม่ชอบฟังเสียแล้ว "แตงนีนอกจากอ่อนไปบ้าง อย่างอื่นล้วนดีมาก"

เจ้าหอเข้าใจ "ดูจากเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายของเขาคงเป็นผู้สูงศักดิ์ในเมืองหลวง ทั้งยังหล่อเหลาอ่อนเยาว์ แฮ้อ ไม่แปลกที่เจ้าจะทุ่มเทถึงเพียงนี้ แต่อดส่ำหมาถึงขั้นนี้แล้ว ไยเจ้าถึงไม่ปล่อยยให้เรื่องราวเป็นไปตามครรลอง ค้างแรมกับเขาเสียเลยเล่า"

หวงหรงสวมเสื้อผ้าเสร็จก็ตอบว่า "ทำเช่นนั้นไม่ได้ นั่นจะเป็นการทำลายหน้าตาของผู้อาวุโสบ้านข้า"

ยามที่เอ่ยคำว่า 'หน้าตา' คำนี้ ตัวนางเองก็ยังคงตกใจ

* แต่งที่ยังไม่สุก อุปมาถึงคนที่ยังอ่อนประสบการณ์ในทางใดทางหนึ่ง

เมื่อก่อนนอกความฝันนางหาใช่คนที่สนใจเรื่องหน้าตาไม่
 ...บิดาอย่างหวงชู่จะมีหน้าตาอะไรให้กล่าวถึง
 แต่บัดนี้นางเป็นหลานสาวของเหอซีจินกับชวีม่านอิง
 เหอซีจินเป็นเจ้าสำนักกระบี่หูอี้ มีชื่อเสียงด้านคุณธรรมอย่าง
 กว้างขวางในสำนักเซียนมาโดยตลอด ชวีม่านอิงยังเป็นสตรีที่ไม่ค่อย
 ไปกว่านุรุษ

ไม่ว่าอย่างไรงานก็ไม่อาจทำให้พวกเขาสามีภรรยาหมอง
 หวงหรงส่ายหน้า แต่งตัวเสร็จเรียบร้อยก็เตรียมตัวจากไป
 เจ้าหอยังคงเสียดาย เอ่ยว่า "น่าเสียดายจริงๆ หากเจ้าตั้งใจกว่านี้
 สักหน่อย ไม่น่าว่าแม้กระทั่งเซี่ยหงเงินก็ยากจะหนีพ้น"
 หวงหรงหัวเราะ "อย่าเลยๆ มามาโปรดเมตตา ถือเสียดายซ้ำไม่เคย
 มาที่นี่แล้วกัน"

นางจ่ายเงินเสร็จก็ออกจากหอเป่าฉินอย่างเร่งรีบ

ตกกลางคืน เจ้ากรมพลิกตัวไปมา นอนไม่หลับทั้งคืน
 ไม่ง่ายเลยกว่าจะเข้าสู่ห้วงฝัน ในห้วงฝันยังคงเป็นผืนน้ำสีฟ้า
 ริมฝีปากแดงของคนงามดุจจี้คี้ เขาประชิดเข้าไป ในโพรงปากล้วนเป็น
 กลิ่นบุปผาอ่อนาง

แขนหยกของคนงามที่เกี่ยวข้องล้าคอ เสียงครางหวานแว่วออกมา
 จากริมฝีปาก ห้วงฝันยุ่งเหยิงคลุ้มคลั่ง แต่ละฉากกระจัดกระจาย

ไม่ง่ายเลยกว่าท้องฟ้าจะมีแสงสลัว ได้เท่าเจ้ากรมตื่นนอน พบว่า
 พูกที่นอนประอะแป้นเป็นวง

99

สำนักผัด

เช้าวันต่อมาหวงหรั่งทำอาหารเช้าแล้วหิ้วมาให้ตี่อี่ชีวิตตามเดิม
ได้ทำเจ้ากรรมก็ทำเหมือนเช่นทุกวัน นั่งลงและช่วยจัดขามตะเกียบ
ทว่าระหว่างสองคนมีความกระอักกระอ่วนอยู่เล็กน้อย
ตี่อี่ชีวิตบิอาหาร กินอยู่นานก็ยังไม่รู้ว่าอาหารเช้าวันนี้คืออะไร
ทว่าหวงหรั่งไม่พูดไม่จา ทั้งสองคนที่นั่งหันหน้าเข้าหากันกลายเป็น
ท่อนไม้สองท่อน

ตี่อี่ชีวิตลอบชำเลื่องมองหวงหรั่งคราหนึ่ง ถึงได้พบว่ามือของนาง
เรียวยาวขาวกระจ่างถึงเพียงนั้น เล็บทุกเล็บล้วนเป็นสีชมพูเปล่งประกาย
...นางคือตี่ซานเมิ่ง ข้าควรตระหนักได้นานแล้ว ถึงอย่างไรนางก็
มีมือเช่นนี้

ตี่อี่ชีวิตคิด ก่อนหน้านั้นเรื่องพวกนี้เขาไม่เคยสังเกตมาก่อน
ได้ทำเจ้ากรรมคิอาหารคำหนึ่ง ยังคงไม่รับรู้รสชาติ จนกระทั่ง

หรงหรงเตือนสติเขา "เมื่อครู่ท่านกินอบเชยเข้าไป"

"อูยๆ..." ได้ทำให้เจ้ากรรมรีบคายออกมา

หรงหรงปิดปาก เริ่มหัวเราะเบาๆ

ได้ทำให้เจ้ากรรมแค้นเสียงเย็นซา ครู่หนึ่งจึงเอ่ยว่า "ข้า...วันนี้จะไป
กรรมพิธีการสักหน่อย"

จู่ๆ เขาพูดเรื่องนี้ ทำให้หรงหรงรู้สึกแปลกใจ "ไปทำอะไร"

ได้ทำให้เจ้ากรรมตอบด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "แม้ข้าจะมีได้ใช้สกุลของ
ราชวงศ์ แต่หากจะแต่งภรรยา ยังคงต้องปฏิบัติตามธรรมเนียมพิธีของ
ราชสำนัก"

เขาพูดว่าแต่งภรรยา...ในใจหรงหรงพลันหวนล้า แต่ภายนอก
กลับจุปากคราหนึ่ง "ใครสนใจท่านกัน"

สองคนก้มหน้ากินอาหาร ช้างนอกพลันมีคนเอ่ยว่า "เจ้ากรรม ประมุข
สำนักเซียนมาเยือนขอรับ"

เซีย...หรงหรงชะงักไปเล็กน้อย หลายปีมานี้เขามาเยือนกรรมชื่อเทียน
บ่อยกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด

ได้ทำให้เจ้ากรรมขมวดคิ้วเช่นกัน ครู่หนึ่งจึงเอ่ยว่า "เซียนเข้ามาเถิด"

ถึงอย่างไรสำนักเซียนอวี้หูก็เป็นผู้นำของสำนักเซียน เซียนหงเงิน
มีฐานะพิเศษ มีอาจเสียมารยาทได้

ไม่นานนักเซียนหงเงินก็ก้าวเข้ามาข้างใน

ส่วนตื้ออิวเพียงเอ่ยว่า "ประมุขสำนักเซียนมาเข้าเหลื่อเกิน ข้ากำลัง
กินอาหารอยู่พอดี เสียมารยาทแล้วจริงๆ"

ปากเขาพูดว่าเสียมารยาท แต่ยังคงกินอาหารต่ออย่างไม่รีบร้อน
ไม่มีที่ท่าขอภัยสักนิด

"ไม่เป็นไร" เชียหงบเงินไม่สนใจอยู่แล้ว อันที่จริงเทียบกับนิสัยประชดเสียดสีของใต้เท้าเจ้ากรม เห็นได้ชัดว่าประมุขสำนักเชียมีความเป็นวิญญูชนมากกว่า

เขากวาดสายตามองอาหารบนโต๊ะ จากนั้นก็มองหวงหรั่งที่นั่งอยู่ด้านข้าง ถามว่า "อาหารเหล่านี้...ล้วนเป็นแม่นางอาหารข้างเข้าครัวทำด้วยตนเองหรือ"

หวงหรั่งได้แต่ตอบว่า "ฝีมือการทำอาหารไม่ล้าเลิศ ทำให้ประมุขสำนักขบขันแล้ว" นางถามต่อด้วยความเกรงใจ "หากประมุขสำนักยังไม่ไดกินอะไรมา มีผู้ข้าตักข้าวให้ประมุขสำนักสักยามดีหรือไม่"

เดิมทีเป็นเพียงคำพูดตามมารยาท นางไม่คิดโดยสิ้นเชิงว่าเชียหงบเงินจะตอบรับ

อันที่จริงเชียหงบเงินผู้นี้เป็นคนเสแสร้งมากทีเดียว

ดังนั้นเขาจึงนั่งลงตรงข้ามตื้ออื้อจริงๆ พลังตอบว่า "เช่นนั้นก็รบกวนแม่นางอาหารแล้ว"

หวงหรั่งเกือบจะสงสัยว่าตนเองฟังผิดไปหรือไม่ แม้กระทั่งตื้ออื้อก็ยังแปลกใจ เขาเงยหน้ามองเชียหงบเงินคราหนึ่ง แต่เชียหงบเงินยังคงมีท่าทางสุขุมเป็นธรรมชาติ

คำพูดพอเอ่ยออกไปแล้วก็ไม่สะดวกจะเรียกกลับคืนมา หวงหรั่งได้แต่ถือชามไปตักโจ๊กให้เชียหงบเงิน

เชียหงบเงินกินไปคำหนึ่งแล้วชมว่า "โจ๊กใช้น้ำปูเคียวเป็นน้ำแกงรสชาติจึงยอดเยี่ยมกว่าเดิม แม่นางอาหารข้างมีความตั้งใจจริงๆ"

ใส่น้ำปูลงไปด้วยหรือ

ใต้เท้าเจ้ากรมกวาดสายตามองโจ๊กคราหนึ่ง แต่มองไม่เห็นของสิ่งนี้

เขาย่อมมองไม่เห็นอยู่แล้ว เมื่อก่อนเซียงหิงเงินเป็นคนเลือกกิน หวงหรั่งจึงได้แต่ใช้สิ่งเหล่านี้ปรุงน้ำแกงโดยไม่ทำให้ในใจมีสิ่งอื่นปะปน

นั่นทำให้ภายหลังแม้นางจะจากหอดิฐมานานแล้ว แต่ความเคยชินนี้ยังคงมีอยู่

เซียงหิงเงินกินใจก็ เห็นได้ชัดว่าแม้เวลาจะผันผ่าน แต่ความชื่นชอบของเขายังคงไม่เปลี่ยนแปลง

ได้เท่าเจ้ากรรมวงตะเกียบ เธอว่า "ประมุขสำนักเซียงมาวันนี้เป็นเพราะท้องหิวหรือ"

เซียงหิงเงินก็เสียว่าเขายังอายุน้อย นิสัยช่างประชิดประจันจึงไม่ถือสา คำพูดของผู้เยาว์

เขากินใจก็อย่างไม่มีริบร้อน บางครั้งยังกินเครื่องเคียงอีกสองคำด้วยฝีมือการทำอาหารของหวงหรั่งถูกใจเขาอย่างคาดไม่ถึง

พอกินอาหารเสร็จ เขาก็วางชามตะเกียบแล้วใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดมือและปาก จากนั้นเขาก็ยิ้มน้อยๆ "ข้าผู้แซ่เซียงเดินทางมาครั้งนี้เป็นเพราะครั้งก่อนต้ซ่านเม้งเซียงเซียงปรับปรุงเมล็ดบัวขมให้ผู้อาวุโสเหมียว สำนักเซียงอวี่หู่มีหญ้าลึกลับชนิดหนึ่ง ผลเก็บเกี่ยวน้อยนิดมาโดยตลอดหลายปีมานี้ไม่อาจเพิ่มสรรพคุณยาได้ ข้าผู้แซ่เซียงจึงอยากขอให้แม่นางอาหารางช่วยนำความไปแจ้งต้ซ่านเม้งเซียงเซียงว่าหากสามารถปรับปรุงเมล็ดพันธุ์จำหน่ายของพืชชนิดนี้ได้จะตอบแทนอย่างงาม"

เขาบอกเล่าจุดประสงค์ที่เดินทางมา หวงหรั่งจึงเข้าใจ

นางเธอว่า "ประมุขสำนักเกรงใจแล้ว หญ้าวิเศษชนิดนี้ท่านได้นำมาด้วยหรือไม่ อีกทั้งหญ้าวิเศษไม่เหมือนเมล็ดพันธุ์จำหน่ายทั่วไป อย่างไร

ก็ต้องรู้ฤทธิ์ยาของมันก่อน เกรงว่าเรื่องนี้คงไม่อาจทำได้ในชั่วเวลาสั้นๆ"

เซียงหงเงินย่อมรู้อยู่แล้ว เขาหยิบหญ้าวิเศษต้นหนึ่งออกมาจาก วัตถุวิเศษเก็บของพลางพูดว่า "เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว สรรพคุณของหญ้า ชนิดนี้ข้าผู้แช่เซียงรู้ดี หากแม่นางอาหรงมีเวลาสามารถพูดคุยกุยละเอียด ได้ทุกเมื่อ"

หวงหรงรับหญ้าต้นนี้มา "เจตนาของประมุขสำนักข้าจะนำไปแจ้ง ตีซานเมิ่งเซียนเซิงแน่นอน"

เซียงหงเงินจึงกล่าวว่า "มิขอปิดบัง ตั้งแต่ข้าผู้แช่เซียงพบแม่นางอาหรง เป็นครั้งแรกก็รู้สึกเหมือนรู้จักกันมานานปี หากแม่นางอาหรงมีเวลา สำนักเซียนอวิ๋นยินดีต้อนรับแม่นางมาเป็นแขกทุกเวลา"

รู้จักมานานปีหรือ แต่สถานที่แห่งนั้นข้าไม่อยากจะกลับไปอีกแล้วจริงๆ

หวงหรงยิ้มน้อยๆ เช่นกัน นางยึดตัวตรง สง่างามมีมารยาท อากัปกริยาเหมาะสม แตกต่างไปจากยามปกติโดยสิ้นเชิง

"ขอบคุณประมุขสำนักที่เชื่อเชิญด้วยไมตรี อาหรงจดจำไว้แล้ว" หวงหรงยิ้มน้อยๆ ตอบเขา บางทีระหว่างคนกับคนอาจมีความเคยชิน อย่างหนึ่งจริงๆ

ดังเช่นยามที่นางอยู่ต่อหน้าเซียงหงเงิน แม้จะผ่านมานานหลายปีแล้ว แต่ยังคงรักษาน้ำกากจอมปลอมไว้โดยไม่รู้ตัว

เซียงหงเงินผงกศีรษะแล้วหันกายจากไป

รอกจนกระทั่งเขาออกจากประตู ได้เท่าเจ้ากรรมจึงแค้นเสียงเย็นซา คราหนึ่ง

หวงหรงก้มหน้าเก็บขามตะเกียบลงในกล่องใส่อาหาร จากนั้น ก็เซ็ดโต๊ะให้สะอาด

ได้ทำให้เจ้ากรรมมีโทษแต่ไร้ที่ระบาย จึงพูดด้วยน้ำเสียงประชดประชัน
"ดูเหมือนว่าใจของประมุขสำนักเซียนมิได้อยู่ที่สุรา แต่อยู่ที่โจกซามนี่"

ห้วงห้วงคร้านจะสนใจเขา พอเซ็ดโต๊ะเสร็จแล้วนางก็หันหลัง
จะจากไป ได้ทำให้เจ้ากรรมจึงพูดเสียงขุ่น

"ประมุขสำนักเซียนอาลัยอาวรณ์เช่นนี้ หรือว่าความมีเสน่ห์เย้ายวน
ของเจ้าเขาก็เคยเห็นมาก่อน"

เขาพูดเรื่องอื่นห้วงห้วงล้วนไม่ถือสา แต่เขากลับพูดเรื่องนี้

ห้วงห้วงหันกลับมา วางกล่องใส่อาหารลงบนโต๊ะเงียบๆ

แม้ได้ทำให้เจ้ากรรมจะโมโห แต่ยังคงถอยหลังไปหนึ่งก้าว เข่าถอยไปแล้ว
แต่ปากยังแข็งอยู่ เขายิ้มหยัน "อะไร ข้าพูดถูกหรือไร"

เดิมทีเป็นเรื่องหึงหวงวิชา แต่ห้วงห้วงกลับพูดว่า "ดีอิ๋ว ท่าน
ถือสาเสียเงินมากเพียงนี้เสียหรือ"

นางถามจริงจังเกินไป ได้ทำให้เจ้ากรรมรู้สึกเหมือนจะเกิดกลางสังหารณ์
ไม่ดี แต่เขายังคงยิ้มเย็นแล้วตอบว่า "ข้าไม่ควรถือสาหรือ"

ห้วงห้วงกล่าว "ยอมสมควรอยู่แล้ว ข้าควรคิดได้ตั้งแต่แรก"

พูดไปแล้วข้าก็เป็นสตรีที่ผ่านการแต่งงานมาก่อน ไม่คู่ควรกับ
เจ้ากรรมชื่อเทียน

นอกความฝันปากพูดไม่ได้ หลายอย่างล้วนมีอาถรรพ์เฝ้าอย่าง
ละเอียด ใครจะรู้ว่าใจเขาคิดเช่นไร

นางกล่าว "ในเมื่อได้ทำให้เจ้ากรรมถือสาถึงเพียงนี้ เช่นนั้นก็ช่างเถิด"

กล่าวจบนางก็หันหลังจากไป

ได้ทำให้เจ้ากรรมรู้ว่าแยะแล้วจึงรีบไล่ตามออกจากประตูไป เห็นเพียง
นอกประตูศิษย์เดินไปมาขวักไขว่ ขุนนางแต่ละคนเข้ามาทำงาน

ตามตำแหน่งหน้าที่แล้ว เขาย่อมไม่สะดวกจะตามนางไป

อีกทั้งไล่ตามไปแล้วจะให้พูดอะไรเล่า

ได้ทำให้เจ้ากรรมเช่นเขายังคงรักหน้าตาของตนเองอยู่!

เขากลับเข้าไปนั่งในห้อง ใคร่ครวญไปมา รู้สึกว่าเสียเหงเงินเป็น
ตัวการของเรื่องนี้อย่างแท้จริง

วันหลังต้องไม่อนุญาตให้เขาย่างกรายเข้ามาในประตูใหญ่กรมซื้อเทียน
อีกจึงจะดี

จนกระทั่งยามบ่าย ชาวที่เลวร้ายยิ่งกว่าก็แพร่มา!

จงจี้กุกยจากสำนักปรับปรุงพันธุ์พืชชุดมาถึงอย่างเร่งรีบ เหยียดด้วย
สีหน้าเคร่งเครียด "เจ้ากรรม วันนี้จู่ๆ หวงหว่างก็บอกว่าจะลาออก"

"ลาออกหรือ" ได้ทำให้เจ้ากรรมถึงกับสะดุ้ง

จงจี้กุกยก็ร้อนใจเช่นกัน เขาเอ่ยอีกว่า "อีกทั้งนางยังถือคำสั่งของ
ท่านในอดีต ดูจากท่าทางคิดจะจากไปทันที"

ได้ทำให้เจ้ากรรมลุกขึ้น ก่อนจะนั่งลงซ้ำๆ

นางจะไป... ทั้งยังลาออก นี่แสดงว่าตัดสินใจแล้ว

"เจ้ากรรม ท่านตัดสินใจเถิด!" จงจี้กุกยเร่งรัด "ตอนนี้ไม่ง่ายเลยกว่า
สำนักปรับปรุงพันธุ์พืชจะประสบความสำเร็จบ้าง หากนางจากไป..."

หัวหน้าสำนักสูงวัยบ่นยืดยาว ตื้อชีวิตว่าุ่นใจ สุดท้ายก็เอ่ยส่งเดช
"หัวหน้าสำนักจงกลับไปก่อนเถิด เรื่องของนางข้าจะคิดหาทางเอง"

จงจี้กุกยแก่ชราแล้วช่วยอมมากด้วยประสบการณ์ เขารู้ว่าสองคนนี้
มีความสัมพันธ์ไม่ธรรมดา จึงไม่ลืมหือเตือน

"เจ้ากรรม หากนางกลับไปสำนักกระบี่หรือ อยู่ห่างจากเมืองหลวง

เป็นพันหลี่ อยากจะพบหน้าอีกครั้งย่อมเป็นเรื่องยาก"

ตีสื่อวิมหรือจะต้องให้เขาเอ๋ยเตือน รับผิดชอบที่ "เขียนเชิงกลับไปเถิด!"

จงจ้อกยูงจึงจากไป ตีสื่อวิมย่าเท้าไปมาในห้องหนังสือ เสียใจภายหลังนั้น
ยอมแน่นอนอยู่แล้ว แต่บุรุษออกสามศอกอย่างเขายังต้องไปก้มศีรษะ
ขออภัยนางด้วยหรือ อีกทั้งเขาทำผิดตรงที่ใด

กับเขียนเงินนางพูดเสียงอ่อนหวาน มิเพียงยิ้มต้อนรับ ยัง
ตักใจให้เขา!

หิเขียนเงินช่างดีเลิศเลอ สง่าผ่าเผยดุจจันทร์ราฟ้าหลังฝน แม้กระทั่ง
ใจก็ยังอดปากเขาไม่ได้ ยังสามารถแจจแจงวัตถุดิบในนั้นได้อีก!

ได้เท่าเจ้ากรรมยิ่งคิดก็ยิ่งโมโห ข้าผิดตรงที่ใดเล่า!

เวลานี้รองเจ้ากรรมหลี่ส่งคนมาแจ้งข่าวว่าสำนักปรับปรุงพันธุ์พืช
ทำเรื่องลาออกให้หวงหรั่งแล้ว

ไม่นานนักก็มีคนมารายงานว่าหวงหรั่งกำลังเก็บสัมภาระในหอพัก
ศิษย์

ผ่านไปอีกพักหนึ่งก็มีคนมารายงานอีกว่าหวงหรั่งได้ยกข้าวของ
จำนวนหนึ่งให้ศิษย์ในสำนักปรับปรุงพันธุ์พืชแล้ว

ได้เท่าเจ้ากรรมเย็นนังไม่เป็นสุข ในที่สุดเขาก็หากระดากับพู่กันมา
ตวัดเพียงไม่กี่ที เขียนจดหมายฉบับหนึ่งขึ้นอย่างเร่งรีบ

"เป่าอู่!" ได้เท่าเจ้ากรรมทำหน้าที่เครื่องขมิบ เอ่ยว่า "นำจดหมายฉบับนี้
ไปส่งที่หอพักศิษย์ มอบให้...หวงหรั่ง!" ท่ามกลางสายตาของทุกคน
ได้เท่าเจ้ากรรมยืนอยู่บนขั้นบันไดสูง มีอาจก้าวเดินลงมาได้โดยสิ้นเชิง
เขาทำหน้าที่ซึ่งขัง เอ๋ยขึ้นอีก "บอกนางว่าอ่านดูแล้วจะไปหรือจะอยู่
ก็ใคร่ครวญเอาเอง!"

"คุณนางผู้น้อยน้อมรับคำสั่ง!" เป้าถูกรับจดหมายมาแล้วก้าวไปยังหอพักศิษย์

เวลานี้หอพักศิษย์มีศิษย์ล้นมวงมากมาย หลังจากอยู่ร่วมกันมาสองปี ทุกคนมีหรือจะตัดใจให้ห่างร่ำจากไปได้

จงตีความกับซาร่าว่าเธอพูดโน้มน้าวนางไม่รู้กี่ครั้ง ยามนี้อารมณ์ของทุกคนหดหู่ยิ่ง

จังหวะนี้เองเป้าอู่ก็เข้ามาแล้วเอ่ยว่า "แม่นางอาหรั่ง เจ้ากรรมมี
จดหมายสั่งให้ข้านำมามอบให้!"

เขาเป็นคนเสียงดังอยู่แล้ว หวังหวังไม่ได้ยินยังดี ครั้นฟังแล้ว
เพลงโทสะก็เหมือนถูกราดด้วยน้ำมัน! นางยิ้มเอ็นช

"อะไรกัน เจ้ากรรมของพวกเขาท่านมีจดหมายด้วยหรือ!"

เขายังอยากพูดทำร้ายจิตใจคนอื่นอีกหรือ จะต้องตัดสัมพันธ์ให้
เด็ดขาดเลยใช่ไหม!

หวงหรั่งยังคิดก็ยังโมโห นางตวาดเสียงเฉียบขาด "อ่านให้ข้าฟัง!
ข้าอยากฟังว่าเขามีอะไรจะพูดอีก!"

ท่ามกลางสายตาของศิษย์ทั้งหลาย เป้าฐได้แต่เปิดจดหมาย เขา
ดึงจดหมายออกมาแล้วอ่านเสียงดัง "หนังสือสำนักมืด! วันนี้ข้ากระทำ
ความผิด ขอห็นหน้าเข้าหากำแพงสำนักมืด เอ่ยวาจาไร้มารยาท ทำให้
สุนทรินขุนเคื่องเป็นความผิดข้อแรก เป็นผู้น้อยลวงเกินผู้ใหญ่ ไม่เคารพ
สุนทรินเป็นความผิดข้อสอง ระวังสงสัย..."

เป่าลู้อย่างจะอ่านต่อไป แต่หวงหวางกลับพุ่งเข้ามา ดึงจดหมายไปทันที
...เรามีหน้าตาอยู่เพียงเล็กน้อยแค่นั้น ยังจะต้องทำลายไม่ให้เหลือ

ด้วยหรือ!

ปากของศิษย์รอบด้านที่อ้ากว้างหุบลงซ้ำๆ เนิ่นนานจึงมีคนลอบหัวเราะออกมา

"หัวเราะอะไรกัน! ออกไป ออกไปให้หมด!" หวงหรั่งไล่ทุกคนออกไปก่อนจะปิดประตู

นางใช้หลังพิงประตู เปิดกระดาดษจดหมายที่ถูกขยำจนยับแผ่นนั้นออกซ้ำๆ บนกระดาดษจดหมายมีลายมือที่งดงามส่งผ่าเผย ปลายพู่กันของเด็กหนุ่มแข็งแกร่งทรงพลังยิ่ง

แค่แผ่นรักษาน้ำตตนเองไว้ก็ถึงกับต้องเขียนถ้อยคำขออภัยมาเต็มหน้ากระดาดษ

หวงหรั่งพับกระดาดษจดหมายอย่างระมัดระวัง เก็บไว้กับตัว

นอกความฝันนางกับเซี่ยหงเจินไม่เคยทะเลาะกันเช่นนี้มาก่อน นางยอมไม่รู้ว่าจะต้องจ้องนอนอย่างไร

เพราะไม่ว่าเวลาใดเขาก็มักจะทอดทิ้งนางไว้ในหอนี้ลู่ ไม่ถามไถ่ห่วงใย จนกระทั่งตัวนางสงบลงเอง

ที่ว่าครั้งนี้หวงหรั่งได้รับจดหมายขออภัยฉบับหนึ่ง

จากนั้นเพียงแค่สองวันเหตุการณ์จดหมายขออภัยฉบับนี้ก็แพร่ไปทั่วทั้งในและนอกราชสำนัก

เรื่องราวแพร่ไปถึงหูของซีมี่านอิง เฟิงเจิงเออร์ และไดู้่ซวง ทั้งสามต่างรู้สึกว่าได้ทำเจ้ากรรม 'เป็นวีรบุรุษผู้หนึ่ง' เรียกร้องให้สามีของตนคบหากับเขาให้มากๆ

ในที่สุดในกลุ่มสามเขียนผู้กลัวภรรยาก็มีคนใหม่เพิ่มเข้ามาแล้ว



不醒 4

Bu Xing 4

ห้วงฝันบันดาลรัก 4

อิตูจวินหว่า เขียน

เมื่อน้อย แปล

จำนวน 456 หน้า

ราคา 469 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2568

Published originally under the title of 《不醒》(Bu Xing) Vol.04

Copyright © 一度君华 (Yi Du Jun Hua)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2025 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai Edition arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3388-3

ภาพประกอบ 北北北木宁

ออกแบบฟอนต์ mustremember

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

ความจริงที่ซ่อนเร้นเริ่มปรากฏให้เห็น...
'หลวงหรั่ง' ค้นพบว่าการเข้าสู่ห้วงฝันไม่ได้เป็นเพียงความบังเอิญ

ใครคือผู้อยู่เบื้องหลังการสร้างห้วงฝันทั้งหมด
และเหตุใด **'ตีสี่ซิว'** ถึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับ

แต่เมื่อการเข้าสู่ห้วงฝันทำให้มรรคาสวรรค์เกิดการเปลี่ยนแปลง
ระหว่างการอยู่ในห้วงฝันที่แสนหวานกับตีสี่ซิว
กับการกลับคืนสู่โลกความจริงที่เต็มไปด้วยความยากลำบาก

ระหว่างความสุขของนางและคนที่นางรักกับความสงบสุขของใต้หล้า
หลวงหรั่งจะเลือกอย่างไร...



JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com



ทดลองอ่าน

มหากาพย์รัก
ISBN 978-616-06-3388-3



9 786160 633883

ราคา 469 บาท